

Penzió

Az első szállodában, ahol szoba ígérkezett, a pincér franciául beszélt. Nagyon megijedtem. Ösztönösen megéreztem, amit azután a tapasztalat igazolt, hogy a francia nyelvet itt drágán kell megfizetni.

Ahol németül szólnak az emberhez, ott tudják, hogy nincs pénze; ahol franciául, ott az előkelő világ tagjának tekintik. Nem is maradtam ebben a szállodában. Végül is egy kis penzióban kötöttem ki, ami az elképzelhető legtörténelmibb módon feküdt, szinte beleágyazva a világtörténelembe: abban az épületben, amelynek közepét az óratorony, az Orologio alkotja, a Szent Márk-téren, a Merceria bejáratánál. Az ablakomból a Szent Márk templom néhány intimitását lehet ellesni, és fejem fölött a két ércember kongatja az órákat. Úgy érzem magam, mintha egér lennék a nagy Morosini dózse papucsában.

Koszt tűrhető. A parányi ebédlő ablaka a Szent Márk-térre nyílik, a vendégek különböző francia és német tájszólásokat beszélnek. Francia család: két mama (illetve az egyik a mama, de nem tudom, melyik) és két lánya. Az ember azt hinné, hogy az esetlenség az északi fajok monopóliuma. Pedig amint elnézem ezeket a francia nőket és a többi itteni franciát: bátran felvehetik a versenyt a németekkel. Csak éppen másképp esetlenek, grációzebben. Vagy ez már elfogultság?

La pensione

Nel primo albergo dove chiesi una stanza il cameriere parlava francese. Mi spaventai molto. Avvertii istintivamente, e l'esperienza l'avrebbe poi confermato, che qui il francese va pagato a caro prezzo.

Laddove ti si rivolgono in tedesco, sanno che non hai soldi; laddove in francese, ti considerano un membro dell'alta società. Non ci rimasi neppure in quell'albergo. Alla fine approdai a una piccola pensione, che si ergeva a monumento della storia mondiale e ne era oltremodo impregnata: si trovava nell'edificio in cui è incassata la Torre dell'Orologio, a piazza San Marco, all'ingresso della Merceria. Dalla finestra potevo cogliere l'intimità che emana la basilica di San Marco e, sopra la mia testa, sentire le due statue di bronzo che scandiscono le ore. Mi sento un po' come il topolino tra le pantofole del gran doge Morosini.

Il vitto è tollerabile. La minuscola finestra della saletta da pranzo si apre su piazza San Marco, gli ospiti parlano in diversi dialetti francesi e tedeschi. La famiglia francese: due mamme (o meglio, una è la mamma ma non saprei quale) e due figlie. Uno potrebbe pensare che la goffaggine è monopolio delle razze del nord. Ma, osservando queste donne francesi e gli altri francesi di qui, direi che possono senz'altro fare a gara con i tedeschi. Ma sono goffi in un modo un pochino diverso, più grazioso. O sono forse di parte?

Trad. di Gabriele Italiano